

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423202382
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1423202382.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XX, E., zastúpenej: Advokátska kancelária KUHAJDA, s.r.o., IČO: 47 232 773, so sídlom Karadžičova 47, Bratislava proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava o zaplatenie 445,98 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 11.2.2025, č.k. 49Csp/4/2023-65, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 445,98 do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) a vecne tým, že z vykonaného dokazovania ako aj z nesporných skutkových tvrdení strán sporu zistil, že žalobkyňa ako dlžníčka a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 22.12.2014 zmluvu o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1 500 eur žalobkyni. Žalobkyňa si na Okresnom súde Bratislava I, sp.zn. 20Csp/29/2019 uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré pozostávalo z vykonaných zrážok zo mzdy zamestnávateľom žalobkyne Všeobecnou úverovou bankou, a.s. vo výške 1 065,87 eur a zamestnávateľom žalobkyne Tatra banka, a.s. vo výške 445,98 eur z titulu predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere. Okresný súd Bratislava I v konaní sp.zn. 20Csp/29/2019 rozsudkom zo dňa 26.10.2022, právoplatným dňa 22.12.2022, rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni uplatnený nárok z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 1 511,85 eur spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako následku nedodržania písomnej formy úverovej zmluvy, ďalej skutočnosti, že zmluva neobsahovala údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti a tiež, že výška RPMN bola uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. K námietke premlčania uplatnenej žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia je právom, ktoré podlieha premlčaniu a toto právo sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. S poukazom na zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024, ktorý aplikoval na prejednávajúcu vec konštatoval, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi úspešným

uplatnením porušenia práva alebo povinností podľa tohto alebo osobitného zákona, preto určujúcim momentom na plynutie premlčacej lehoty je okamih úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, čo v prejednávanej príhode predstavuje právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie sp.zn. 20Csp/29/2019 zo dňa 26.10.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.12.2022. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmito predpismi zodpovedá. Z uvedeného vyplýva, že až po úspešnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa alebo povinností ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa názoru prvoinštančného súdu na vyššie uvedené závery nemá vplyv veta vyčlenená žalovaným z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/127/2017, že pre daný spor sa nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby žalujúca strana preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy, pretože spor z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy bol už medzi stranami ukončený v právoplatne skončenom konaní, v ktorom bol judikovaný v prospech spotrebiteľky konkrétny nárok z porušenia práva, a to nárok z bezdôvodného obohatenia. Premlčacia lehota by v tomto prípade uplynula až dňa 22.12.2025, avšak žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 19.06.2023, teda včas (k obdobným záverom dospeli aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 28.11.2017, sp.zn. 16Co/56/2017 a Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 28.6.2023, sp.zn. 10Co/138/2022). Súd prvej inštancie preto posúdil, že námietka premlčania uplatnená žalovaným nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal tým, či došlo k splneniu všetkých predpokladov na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyžadované zákonom o ochrane spotrebiteľa. Závazkový vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou o úvere, od ktorého žalobkyňa odvodzovala svoj nárok, prvoinštančný súd posúdil ako spotrebiteľský, nakoľko žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako obchodná spoločnosť - právnická osoba v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 20Csp/29/2019 preukázala porušenie jej práv a toto porušenie úspešne uplatnila, nakoľko tento súd vyhovel jej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úver poskytnutý žalovaným posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že v tomto rozhodnutí Okresný súd Bratislava I konštatoval porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky zo strany žalovaného jeho konaním ako veriteľa tým, že došlo k porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. nedodržaním písomnej formy zmluvy vyžadovanej ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., ako aj tým, že zmluva neobsahovala všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Prvoinštančný súd konštatoval, že zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje osobitný právny predpis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa, keďže reguluje časť právnych vzťahov medzi podnikateľmi - veriteľmi a spotrebiteľmi - dlžníkmi v oblasti poskytovania úverov majúcich spotrebiteľský charakter. Žalobkyňa na Okresnom súde Bratislava I úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom (na základe podanej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia), súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že sú splnené všetky prvky hypotézy právnej normy vymedzenej v § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie primeraného zadosťučinenia žalobkyni. V zhode so závermi ustálenej rozhodovacej praxe (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017) súd prvej inštancie konštatoval, že § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, avšak ho možno chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva porušujú hrubým spôsobom. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal výškou žalobkyňou uplatneného zadosťučinenia, pričom mal za to, že žalobkyňou uplatnené finančné zadosťučinenie vo výške 445,98 eur je vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci primerané. Ustanovenie § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa

neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je jeho primeranosť. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zoberal do úvahy, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na začiatku jeho zmluvného vzťahu so žalobkyňou, čo vyústilo do súdneho konania, v ktorom sa žalobkyňa domohla svojich práv, pričom toto konanie trvalo približne štyri roky, kedy bola v stave právnej neistoty. Prvoinštančný súd rovnako prihliadol aj na časové obdobie trvania závadného konania žalovaného, ktoré trvalo od roku 2014 do roku 2018 a zoberal do úvahy aj sumu vo výške 2 103,84 eur, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne. V danej veci nezákonný postup žalovaného, ktorý predložil žalobkyňi zmluvu o úvere v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z. spôsobil žalobkyňi bezo sporu ujmu v psychickej rovine, spočívajúcu v neprimeranej záťaž, keď žalovaný zneužil svoje silnejšie postavenie a na podklade dohody o zrážkach zo mzdy boli žalobkyňi vykonávané zrážky zo mzdy jej zamestnávateľmi, čo narušilo ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobkyne a zasiahlo do jej bežného života. Súd prvej inštancie vyvodil, že priznané zadosťučinenie je adekvátne skutočnostiam prejedávaného prípadu a splní základný účel, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyňi a odradenie žalovaného od porušovania spotrebiteľských práv. Argumentáciu žalovaného, že žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie od výšky zrážok zo mzdy, čo má mať za následok nesplnenie predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, považoval za nedôvodnú. Žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odvodzuje od tej skutočnosti, že úspešne uplatnila porušenie jej práv ako spotrebiteľky v súdnom konaní sp.zn. 20Csp/29/2019, pričom súd prvej inštancie posúdil, že boli splnené všetky prvky hypotézy právnej normy vymedzenej v § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie primeraného zadosťučinenia žalobkyňi. Pokiaľ žalobkyňa považovala za primerané finančné zadosťučinenie práve vo výške, v akej došlo k zrážke zo mzdy jej zamestnávateľom na podklade dohody o zrážkach zo mzdy z titulu zmluvy o úvere, súd prvej inštancie sa s tým stotožnil, a to z vyššie uvedených dôvodov, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a § 255 ods. 1 C.s.p., a plne úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní namietal, že výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je neadekvátna, neprimeraná a jej určenie nemá oporu v skutkovom stave preukázanom v konaní. Z odôvodnenia rozsudku podľa názoru žalovaného nevyplýva žiadny záver, v čom suma 445,98 eur je primeraná a plní funkciu zadosťučinenia. Len samotný fakt, kedy súd prvej inštancie poukazuje na dĺžku trvania (zrejme predchádzajúceho) súdneho konania či to, že podľa neho protiprávny stav mal trvať od roku 2014 do roku 2018 podľa názoru žalovaného ešte netvorí skutkový základ pre rozhodnutie, ktoré vyplýva z výroku napádaného rozsudku. Žalovaný uviedol, že dĺžka trvania súdneho konania je skutočnosť mimo vôle a ovplyvniteľnosti sporovej strany. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz a ani nebola inak zistená žiadna taká skutočnosť, podľa ktorej by žalovaná strana mala nejaké zavinenie na dĺžke trvania konania (pozn. zrejme mal súd na mysli konanie 20Csp/29/2019 pred bývalým Okresným súdom Bratislava I, ktoré trvalo v skutočnosti 3 roky a nie 4 roky). Trvanie súdneho konania pritom nebolo žiadnym súdnym rozhodnutím označené ako porušenie práva žalobcu – spotrebiteľa, alebo porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa. Na základe týchto skutočností preto doba trvania súdneho konania nemôže mať žiadny význam na to, aby ovplyvnila výšku zadosťučinenia. Aj v prípade ďalších, prvoinštančných súdom označených kritérií – „zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na začiatku jeho zmluvného vzťahu so žalobkyňou“ a „časové obdobie trvania závadného konania žalovaného, ktoré trvalo od roku 2014 do roku 2018“ ide o skutočnosti, ktoré nemajú oporu v žiadanom právoplatnom súdnom rozhodnutí a ani vecne nemôžu určovať sumu zadosťučinenia. Žalovaný mal za to, že v konaní nebolo preukázané žiadne súdne rozhodnutie, podľa ktorého došlo k porušeniu práva žalobkyne na základe „trvania závadného konania žalovaného, ktoré trvalo od roku 2014 do roku 2018.“ Napádaný rozsudok bližšie nešpecifikuje, k akému neprijateľnému konaniu došlo už na začiatku zmluvného vzťahu. Ďalej rozsudok nešpecifikuje ani to, v čom malo závadné konanie v roku 2014 spočívať. Žalovaný poprel závery súdu o spôsobení ujmy v psychickej oblasti ako dôkazne nepodložené, a navyše aj neodôvodnené. Na základe uvedených skutočností žalovaný tvrdil, že napádané rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a výsledkoch konania. Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorý v žiadnej svojej časti neoznačuje ani konkrétne právo žalobkyne ako spotrebiteľa, ktoré

bolo porušené a vo vzťahu ku ktorému porušeniu priznal nárok na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj existenciu a základ tvrdeného nároku. V rozsudku sp.zn. 20Csp/29/2019 rozhodol bývalý Okresný súd Bratislava I podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (cit. „V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka išlo teda o nový návrh na uzavretie úverovej zmluvy, pričom v spore nebolo preukázané, že žalobkyňa takýto návrh akceptovala. Z vykonaného dokazovania tak súd nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu, preto podľa názoru súdu v danom prípade v dôsledku nedodržania kontraktačného mechanizmu nedošlo ani k dodržaniu predpísanej písomnej formy, ako to požaduje ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.“). Žalovaný poukázal na závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1. 2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorých: „Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“ Odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2020, sp.zn. 9Co/93/2019, v ktorom krajský súd uviedol, že: „Občiansky zákonník nie je osobitným predpisom v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ale len ustanovenia § 52 – 54. Konkrétne : „Správny nebol názor súdu prvej inštancie ani pokiaľ, zdôvodňujúc relevantnosť základu nároku, poukazoval na to, že v poznámke k ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, čím má byť aj Občiansky zákonník osobitným právnym predpisom. Je totiž potrebné uviesť, že osobitnými, špeciálnymi normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy všeobecného právneho predpisu, ktorým Občiansky zákonník je, sú ustanovenia Občianskeho zákonníka obsiahnuté v jeho piatej hlave s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy / t.j. aktuálne §§ 52-54a/. Ustanovenia upravujúce konštrukciu vzniku zmluvného záväzkového vzťahu sú obsahom inej hlavy v systematike Občianskeho zákonníka, konkrétne štvrtej hlavy v jeho prvej časti.“ Žalovaný napokon poukázal na závery vyslovené v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2023, sp.zn. 3CoCsp/52/2022, podľa ktorých: „V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa v prvom rade so vznesenou námietkou premĺčania žalobou uplatneného nároku a prípade, že dospeje k záveru o jej nedôvodnosti, pristúpiť k náležitému posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie a zároveň sa v novom rozhodnutí vysporiadať aj s ostatnými námietkami, ktoré žalovaný namietal v podanom odvolaní a ktoré uplatňoval i v prvoinštančnom konaní, predovšetkým s dôvodom, ktorý v konaní sp. zn. (...) viedol k vyhovneniu žaloby (neurčitosť dohody podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a ktorý nesúvisel s predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa.“ Na základe uvedeného žalovaný tvrdil, že žalobcovi žiadny nárok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevznikol, pretože v rozsudku zo dňa 26.10.2022, sp.zn. 20Csp/29/2019 bolo rozhodnuté na základe právneho záveru o neuzavretí zmluvy podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a toto ustanovenie nepatrí medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, a rozhodol o náhrade trov konania, pričom si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila v podaní doručenému súdu dňa 11.4.2025, v ktorom uviedla, že súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne konštatoval, vychádzajúc zo záverov Okresného súdu Bratislava I obsiahnutom v rozsudku zo dňa 26.10.2022, že žalovaný postupoval nezákonne, keď predložil žalobkyne zmluvu o úvere v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z.z., a že toto žalovaného závadové konanie trvalo od roku 2014 do roku 2018, teda od nezákonného uzatvorenia úverovej zmluvy až do doby, kedy žalovaný od žalobkyne získal všetky ním požadované peňažné prostriedky. Preto žalobkyňa považovala odôvodnenie odvolania v tejto časti za neopodstatnené. Žalobkyňa ďalej zastávala názor, že popieranie záverov súdu prvej inštancie zo strany žalovaného o spôsobení ujmy v psychickej oblasti, je nedôvodné, nakoľko prvoinštančný súd v bode 7 odôvodnenia rozsudku v dostatočnej miere vysvetlil, v čom videl spôsobenie psychickej ujmy u žalobkyne, aj to, ktoré konanie žalovaného spôsobilo túto ujmu. K námietke žalovaného, že neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko Okresný súd Bratislava I v konaní sp.zn. 20Csp/29/2019 rozhodol o jeho porušení všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a nie osobitného predpisu na ochranu práv spotrebiteľa, žalobkyňa uviedla, že predmetnú námietku vzniesol žalovaný už v konaní pred súdom prvej inštancie, k čomu sa žalobkyňa písomne vyjadrila podaním zo dňa 10.10.2023. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu viacerých ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., najmä ustanovenia § 9 ods. 1, a preto bol nárok žalobkyne daný. Navyše, žalovaný v podanom odvolaní cituje odôvodnenie

rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.10.2022 aj s uvedením konkrétneho ustanovenia konkrétneho právneho predpisu – zákona č. 129/2010 Z.z.: „Z vykonaného dokazovania tak súd nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu, preto podľa názoru súdu v danom prípade v dôsledku nedodržania kontraktačného mechanizmu nedošlo ani k dodržaniu predpísanej písomnej formy, ako to požaduje ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.“ Z uvedených dôvodov žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného ku dňu uzavretia zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) a h) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, 8. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného ku dňu uzavretia zmluvy) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

8. Podľa § 11 ods. 1 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

9. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným má charakter spotrebiteľského vzťahu. Z ustáleného skutkového stavu prvoinštančným súdom vyplýva, že strany uzavreli dňa 22.12.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1 500 eur. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona (účinného v čase uzavretia zmluvy) sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva nemá písomnú formu, neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru a v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa). Žalobkyňa si na bývalom Okresnom súde Bratislava I, sp.zn. 20Csp/29/2019 uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom v konaní bola úspešná, keďže žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť jej titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1 511,85 eur z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru ako následku nedodržania písomnej formy úverovej zmluvy, ďalej skutočnosti, že zmluva neobsahovala údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti a tiež, že výška RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Uvedené skutočnosti vyplývajú z predloženého rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.10.2022, sp.zn.

20Csp/29/2019, právoplatného dňa 22.12.2022, preto súd prvej inštancie správne vychádzal z týchto záverov vyslovených v uvedenom rozhodnutí. Konanie žalovaného, na základe ktorého neuzavrel spotrebiteľskú zmluvu v písomnej forme, pričom zmluva neobsahovala zákonné údaje, navyiac v nej nesprávne uviedol RPMN v dôsledku nezapočítania odplaty z Dohody o poskytovaní služieb do nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, možno považovať za také, ktoré porušuje práva spotrebiteľa (žalobkyne). Z uvedeného potom možno vyvodiť (tak ako to správne vykonal súd prvej inštancie), že žalobkyňa si v uvedenom súdnom konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného ustanovených osobitným predpisom, ktorým je zákon č. 129/2010 Z.z. (nedodržanie písomnej formy zmluvy, ktorá neobsahovala všetky náležitosti alebo obsahovala nesprávne údaje), preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá, t.j. od žalovaného. Argumentácii žalovaného o neexistencii základu nároku žalobkyne na primerané zadosťučinenie preto nemožno priznať úspech.

11. Vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého predpokladom priznania je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde (čo v danej veci bolo splnené), odvolací súd konštatuje, že výška primeraného zadosťučinenia závisí od posúdenia súdu a je predmetom voľnej úvahy súdu. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spotrebiteľa a tento inštitút má naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany spotrebiteľa. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné posúdiť okolnosti, majúce vplyv na výšku prípadnej ujmy, t.j. intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, vychádzajúc z uvedených okolností je odvolací súd toho názoru, že finančné zadosťučinenie, ktoré priznal súd prvej inštancie vo výške 445,98 eur je primerané, a preto sa odvolací súd s takouto výškou primeraného finančného zadosťučinenia stotožnil s poukazom na všetky zistené skutočnosti a odôvodnenie súdu prvej inštancie.

12. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný si zaplatenie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy vynucoval zrážkami zo mzdy, t.j. aj plnenia, na ktoré nemal nárok a ktoré boli predmetom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa musela jednak čeliť vykonávaniu zrážok, zároveň sa musela súdnou cestou domáhať svojej pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa v konaní argumentovala okrem iného aj morálnou ujmou, ktorú musela strpieť (poškodenie spoločenskej vážnosti v zamestnaní neoprávnenými zrážkami zo mzdy u predchádzajúceho aj nového zamestnávateľa) a trvaním porušovania jej práv (od uzavretia zmluvy dňa 22.12.2014 do novembra 2018). Odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania, ktoré trvalo od roku 2018 do roku 2022. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval zmluvy o úvere, ktorými porušil ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, pričom jeho konanie označil súd prejednávajúci spor o vydanie bezdôvodného obohatenia aj ako nekalú obchodnú praktiku. Žalobkyňa tak bola nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, ale nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Je vcelku nespochybniteľné, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky uvedené následky porušenia práv žalobkyne, ktoré zohľadnil pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa pri takto posúdených konkrétnych okolnostiach prípadu stotožnil s priznanou výškou finančného zadosťučinenia, ktorú považoval za primeranú a zodpovedajúcu účelu, ktorým je satisfakcia poskytnutá spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa služieb od porušovania práv spotrebiteľa s tým, že uvedená suma predstavuje necelých 30% zo sumy bezdôvodného obohatenia prisúdeného žalobkyne v konaní pred bývalým Okresným súdom Bratislava I, sp.zn. 20Csp/29/2019.

13. Záverom odvolací súd k výške priznaného finančného zadosťučinenia poukazuje na aktuálnu prax súdov, v ktorej sa výška primeraného finančného zadosťučinenia pohybuje v obdobných prípadoch na úrovni od 10 % do 30 %, v odôvodnených prípadoch aj do 90 % z bezdôvodného obohatenia, a preto priznaných necelých 30 % nevybočuje z rámca priznávaných finančných zadosťučinení v obdobných veciach (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.4.2021, sp.zn. 25CoCsp/6/2021, zo dňa 30.5.2025, sp.zn. 21CoCsp/14/2025, zo dňa 24.4.2024, sp.zn. 21CoCsp/11/2023, zo dňa

28.2.2024, sp.zn. 22CoCsp/9/2023, zo dňa 30.3.2022, sp.zn. 10CoCsp/5/2022, zo dňa 23.2.2021, sp.zn. 11CoCsp/29/2020 a zo dňa 18.5.2022, sp.zn. 23CoCsp/39/2021, Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.8.2021, sp.zn. 11CoCsp/27/2021 a zo dňa 31.8.2021, sp.zn. 11CoCsp/25/2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.6.2021, sp.zn. 12CoCsp/57/2020, zo dňa 5.5.2021, sp.zn. 15CoCsp/17/2021 a zo dňa 21.6.2023, sp.zn. 41CoCsp/15/2023, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2022, sp.zn. 9CoCsp/26/2021 a zo dňa 26.7.2022, sp.zn. 8CoCsp/22/2022, Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.3.2016, sp.zn. 7Co/350/2015, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15.2.2022, sp.zn. 6Co/155/2021).

14. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).